

Ο Ρόλος της Γυναίκας στον Χριστιανισμό και στον Χρόνο

/ [Γνώμες](#)

Ο Χριστιανισμός υπήρξε από τους ελάχιστους πυλώνες πολιτισμού που τίμησαν τη γυναίκα όχι αμφισβητώντας τις διαφορές της με τον άνδρα, αλλά ανυψώνοντας την ιδιαίτερη αποστολή της. Σε αντίθεση με κοινωνικά ρεύματα που προσπάθησαν να εξισώσουν τη γυναίκα με τον άνδρα μέσα από τη μίμηση, την ομοιομορφία ή την κατάργηση της φύσης, η χριστιανική παράδοση αρνήθηκε να την «ανδροποιήσει».

• **Πέτρος Δ. Δαμιανός, Δρ. Φιλοσοφίας - Διδακτικό Προσωπικό ΕΜΠ**

Αντιθέτως, την τίμησε μέσα από τη μητρότητα, τη θυσία, την εσωτερική σοφία, την πνευματική της δεκτικότητα. Η γυναίκα δεν είναι “ίση επειδή κάνει τα ίδια με τον άνδρα”, αλλά πλήρης επειδή φέρει κάτι που ο άνδρας δεν μπορεί να δώσει: την ίδια τη ζωή.

Η Παναγία είναι το αρχέτυπο αυτής της τιμής. Στο πρόσωπό της, η Εκκλησία δεν τιμά μια φεμινίστρια, ούτε μια καριερίστα, ούτε μια διανοούμενη — αλλά μια πλήρως δοσμένη γυναίκα· μια μητέρα, μια υπάκουη κόρη του Θεού, μια “γη που βλάστησε Ζωή”. Αυτή η εικόνα δεν είναι καταπιεστική· είναι ελευθερωτική: δίνει νόημα σε ό,τι η φύση ήδη έχει φυτέψει μέσα στη γυναίκα.

Η μητρότητα δεν είναι απλώς κοινωνική ή ηθική λειτουργία. Είναι βιολογική αποστολή, εντυπωμένη βαθιά στο σώμα, στις ορμόνες, στα κύτταρα, στο νευρικό σύστημα της γυναίκας. Το ανθρώπινο παιδί γεννιέται σε απόλυτη εξάρτηση. Καμία άλλη μορφή ζωής δεν απαιτεί τόση φροντίδα, τόσο χρόνο ωρίμανσης και τόσο συναισθηματικό δέσιμο. Η γυναίκα είναι «σχεδιασμένη» γι’ αυτό: να τρέφει, να ηρεμεί, να οργανώνει, να διδάσκει, να παραμένει σταθερή μέσα στις πιο έντονες απαιτήσεις.

Επίσης εντυπωσιακό βιολογικό στοιχείο είναι ότι η γυναίκα συνεχίζει να συμμετέχει στη διαδικασία της “μητρότητας” και μετά την αναπαραγωγική της ηλικία — κάτι που σπάνια συναντάται στο ζωικό βασίλειο. Αυτό το φαινόμενο δεν είναι μικρής σημασίας. Είναι η βάση της “υπόθεσης της γιαγιάς” στην εξελικτική θεωρία: οι ανθρώπινες κοινότητες που είχαν παρούσες και ενεργές γιαγιάδες, είχαν αυξημένη επιβίωση και επιτυχία των απογόνων. Η γιαγιά βοήθουσε στην ανατροφή, στην εμπειρική εκπαίδευση, στην αποφόρτιση της μητέρας και στη δημιουργία διαγενεακής σταθερότητας. Η γυναίκα, λοιπόν, δεν είναι προορισμένη απλώς να γεννήσει — αλλά να συνεχίσει να προσφέρει ζωή και μετά τη γέννα, ως φορέας σοφίας και σύνδεσης των γενεών.

Ωστόσο, στον σύγχρονο κόσμο, αυτή η αποστολή μπερδεύτηκε, καθυστέρησε ή σχεδόν διαγράφηκε, στο όνομα της «ελευθερίας» και της «αυτοπραγμάτωσης». Η γυναίκα ενθαρρύνθηκε να ζήσει σαν άνδρας, να κυνηγήσει επαγγελματικούς στόχους, να αμφισβητήσει τον γάμο, να “παγώσει” ή να καθυστερήσει την τεκνοποίηση για χάρη της καριέρας. Η πρόοδος αυτή δεν είναι εξ ολοκλήρου αρνητική — έδωσε στη γυναίκα φωνή, δικαιώματα, δύναμη. Όμως ταυτόχρονα, την αποσύνδεσε από τον εσωτερικό της ρυθμό. Πολλές γυναίκες “ξυπνούν” στα 38 ή 42, έχοντας “καταφέρει” πολλά, αλλά νιώθοντας ένα κενό που ούτε η δουλειά ούτε η επιτυχία ούτε η ανεξαρτησία μπορούν να γεμίσουν.

Σε αυτό το θέμα η ισορροπία δεν βρίσκεται στο να επιλέξει κανείς “καριέρα ή μητρότητα”, αλλά στο να οργανώσει τη ζωή με προτεραιότητα, πρόγνωση και σοφία. Η τεκνοποίηση έχει χρονικά όρια. Η καριέρα μπορεί να προσαρμοστεί, να αλλάξει μορφή, να συνεχιστεί σε φάσεις. Η σοφή γυναίκα δεν περιμένει να είναι “τέλειες οι συνθήκες”, γιατί καταλαβαίνει πως αυτό δεν θα συμβεί ποτέ. Ξέρει να

ιεραρχεί. Ξέρει να βλέπει μακριά. Και ξέρει ότι το παιδί της είναι επένδυση αιώνια, όχι εμπόδιο προσωρινό.

Απαραίτητος σε αυτή την ισορροπία είναι και ο σωστός σύντροφος: όχι ένας άνδρας που απλώς αγαπά ερωτικά, αλλά ένας άνδρας που μπορεί να “κουβαλήσει” μαζί της τη ζωή, να σταθεί, να προστατεύσει, να συμβάλει στην κοινή αποστολή. Οι γυναίκες που έχουν οικογένεια με έναν τέτοιο άνδρα δεν “χάνουν” τη ζωή τους στη μητρότητα — τη βρίσκουν.

Ο Χριστιανισμός, τελικά, δεν ζητά από τη γυναίκα να επιστρέψει στο παρελθόν. Δεν της λέει να παραιτηθεί από το νου ή τη δημιουργικότητά της. Αλλά της προτείνει έναν δρόμο που είναι εναρμονισμένος με το βάθος της φύσης της. Δεν την πιέζει με δογματισμούς, αλλά της εμπιστεύεται μια σοφία αιώνων, σμιλευμένη μέσα στην πραγματική ζωή. Αυτή η σοφία βλέπει τη γυναίκα όχι ως εργαλείο ισότητας, αλλά ως φορέα ζωής και συνέχειας, πνευματικής και βιολογικής. Δεν την περιορίζει σε ρόλους — αλλά την αποκαθιστά μέσα στη μοναδικότητά της.

Η μητρότητα δεν είναι ένας ρόλος που “πρέπει” να παίξει η γυναίκα για να είναι καλή. Είναι μια φυσική πρόσκληση που, όταν απαντηθεί με αγάπη και ετοιμότητα, την ολοκληρώνει — όχι γιατί της λείπει κάτι, αλλά γιατί της χαρίζεται το παν.

Πηγή: pemptousia.gr